

hradní zálohy, budou převedeny do zálohy podle svého stáří a budou povinny konati za mobilisace a ve válce služby beze zbraně podle potřeby.

§ 64.

Zpětný účinek trestních ustanovení.

Trestní ustanovení obsažená v tomto zákoně vztahují se na trestné činy, které byly spáchány před působností tohoto zákona a nebyly dosud pravoplatně rozsouzeny, toliko potud, pokud se podle tohoto zákona neposuzují přísněji, nežli podle zákonů dosud platných.

ODDÍL X.

Ustanovení závěrečná.

§ 65.

Spolupůsobení správy matrik a obcí.

Správy matrik a obecní úřady jsou povinny podle nařízení k tomuto zákonu vydaných spolupůsobiti při provádění tohoto zákona.

§ 66.

Osvobození od kolků a poštovního.

Veškerá podání a protokoly (i přílohy) k provedení tohoto zákona směřující jsou osvobozeny od kolků.

Vzájemné úřední dopisy obecních úřadů a správců matrik v branných věcech jsou prosty poštovního.

§ 67.

Zrušení dřívějších zákonů.

Ustanovení dřívějších zákonů a nařízení, pokud tomuto zákonu odporují, se zrušují; tak zrušují se zejména zákon ze dne 5. července 1912, č. 128 ř. z., a zákonný článek XXX. z roku 1912, zákon ze dne 5. července 1912, č. 129 ř. z., a zákonný článek XXXI. z roku 1912, zákon ze dne 6. června 1886, č. 90 ř. z., a zákonný článek XX. z roku 1886, zákon ze dne 31. května 1888, č. 77 ř. z., a zákonný článek XVIII. z roku 1888, zákon ze dne 28. června 1890, č. 137 ř. z., a zákonný článek XXI. z roku 1890.

§ 68.

Účinnost zákona.

Zákon tento nabude účinnosti dnem svého vyhlášení.

§ 69.

Provedení zákona.

Ministru národní obrany se ukládá provést tento zákon v dohodě se zúčastněnými ministry.

T. G. Masaryk v. r.

Tusar v. r.

Klofáč v. r.

Čís. 194.

Zákon ze dne 19. března 1920,

jmž se upravuje přejímání vojenských gážístí bývalé rakousko-uherské, rakouské a uherské branné moci do branné moci republiky Československé a jmž se upravují zaopatřovací nároky bývalých vojenských gážístí, kteří se na československém národě provinili.

Národní shromáždění republiky Československé usneslo se na tomto zákoně:

§ 1.

Ministerstvu národní obrany přísluší právo přejímati podle vlastního uvážení bývalé rakousko-uherské, rakouské a uherské vojenské gážísty do vojenských služeb Československé republiky jako československé vojenské gážísty.

§ 2.

Nepřevzme-li ministerstvo národní obrany do československé vojenské činné služby jako gážísty takovéto vojenské osoby z povolání, poskytně jim Československá republika potud, pokud nejpozději dnem 1. ledna 1910 získaly a od té doby nepřetržitě měly v některé obci republiky domovské právo, a pokud jejich skutečná služební doba v bývalé branné moci nepřesahovala dobu 5 let, k jejich zvláštní žádosti odbytné, rovnající se jednoročnímu služebnímu příjmu jejich (gáží), tak, jak jim příslušel dne 28. října 1918; pokud sloužili v bývalé branné moci více než 5, ale méně než 10 let, bude jim k jejich žádosti poskytnuto odbytné rovnající se dvojnásobnému ročnímu služebnímu příjmu, jak jim příslušel dne 28. října 1918.

Do naší branné moci nepřevzatým bývalým vojenským lékařům, kterým byly bývalou vojenskou správou jejich studijní výlohy uhrazeny, poskytně republika takovéto odbytné k žádosti jejich pouze v tom případě, jestliže si skutečně nejméně 7letou činnou službu podle převzatého závazku již odsloužili; toto odbytné bude pak činiti dvojnásobný roční služební příjem, který jim patřil dne 28. října 1918.

Sloužily-li takovéto bývalé vojenské aktivní osoby skutečně nejméně 10 let, budou těm z nich, kteří nebyli do československé branné moci převzati, k jejich žádosti a podle jejich volby poskytnuty buď zaopatřovací požitky podle vojenských zaopatřovacích zákonův a nařízení plativších dne 28. října 1918 v bývalé říši rakousko-uherské, avšak nejvýše výměrou požitků zaopatřovacích VI. hodnostní třídy, nebo bude poskytnuto jim odbytné ve výši dvojnásobné roční gáže, požívané dne 28. října 1918; v obojím případě nepotřebují prokázati nezpůsobilost k dalšímu vy-

konávání činné služby. Podle těchto zásad budou poskytnuty zaopatřovací požitky také pozůstalým po těch vojenských osobách bývalé branné moci, jimž byly zaopatřovací požitky podle tohoto odstavce přiznány.

Nároku na odbytné nemá nikdo, kdo před působností tohoto zákona odbytné jakýmkoli způsobem již obdržel.

Bývalým vojenským gázistům z povolání, kteří teprve po 1. lednu 1910 získali domovské právo v některé obci Československé republiky, příslušejší nároky, uvedené v předešlých odstavcích tohoto zákona, pouze potud, pokud jim byla k jejich žádosti, do propadné lhůty, vládou nařízené, výslovně přiznána československá státní příslušnost. Bývalým vojenským gázistům, uvedeným v předešlých odstavcích, kteří se stávají československými státními příslušníky teprv opočí podle ustanovení mírových smluv s Německem, Rakouskem, Maďarskem a jinými státy, nároky uvedené v tomto paragrafu nepřisloušejí.

§ 3.

Nárok na odbytné, nebo zaopatření podle § 2 tohoto zákona přísluší za předpokladu státní příslušnosti československé, tam uvedené, též bývalým vojenským gázistům do československých služeb již převzatým, kteří byli ze služebních důvodů do jednoho roku ode dne návratu ruských legií, podle nařízení vlády ustanoveného, z činné služby československé propuštěni; pro vyměření odbytného bude vzata v tomto případě za základ služební gáže posléze požívaná, a pro zaopatření těchto osob a jejich pozůstalých rozhodný bude vojenský zaopatřovací zákon, platný v době propuštění z činné služby jejich.

§ 4.

Nároku podle § 2 nemají bývalé rakousko-uherské, rakouské a uherské vojenské osoby z povolání, které byly trestním řízením, provedeným podle ustanovení mírových smluv, uznány vinnými činy, které se přičií zákonům a zvyklostem válečným.

Rovněž pozbývají tohoto nároku vojenské osoby z povolání, uvedené v § 2, jimž bude do jednoho roku po návratu ruských legií do vlasti (viz § 3) po provedeném šetření prokázáno, že za války buď československý národ nebo jeho příslušníci poškodily jednáním, svědčícím o jejich zášti proti československému národu, nebo že se snažily pronásledováním československého národa, nebo jeho příslušníků, nabýti zvláštních osobních výhod a prospěchů.

Byly-li osoby takové, uvedené právě v předešlých odstavcích tohoto paragrafu, již přijaty do vojenských služeb Československé republiky, budou propuštěny bez jakýchkoli nároků na zaopatření; výjimkou mohou jim býti zaopatřovací požitky neb odbytné poskytnuty jenom potud,

pokud svoji vinu smyly neobyčejnými zásluhami, v boji Československé republiky prokázanými.

V odstavci druhém zmíněné šetření a řízení, v němž musí býti obviněnému poskytnuta možnost vysvětlení a námitek, jakož i provedení potřebných důkazů, upraveno bude zvláštním nařízením.

§ 5.

Osobám, kterým byly přiznány vojenské zaopatřovací požitky bývalým státem rakouským, uherským nebo mocnářstvím rakousko-uherským, poskytne Československá republika tyto požitky podle vojenských zaopatřovacích zákonův a nařízení bývalé monarchie dne 28. října 1918 platných, nejvýše však ve výši VI. třídy hodnostní, jestliže nejpозději dnem 1. ledna 1910 získaly a od té doby nepřetržitě měly domovské právo v některé obci Československé republiky.

Totéž platí o osobách v odstavci prvním uvedených, které teprve po 1. lednu 1910 získaly domovské právo v některé obci Československé republiky, jestliže jich československá státní příslušnost byla na jejich žádost, podanou do propadné lhůty, vládou nařízené, výslovně uznána.

Nárok na zaopatření proti Československé republice nepřislouší osobám v odstavcích předešlých uvedeným, které se na základě opce ve smyslu mírových smluv vykonané stávají československými státními příslušníky.

§ 6.

Nároku na toto zaopatření, právě v § 5 uvedené, nemají osoby uvedené v témže paragrafu, pokud byly uznány trestním řízením, provedeným podle ustanovení mírových smluv, vinnými činy, které se přičií zákonům a zvykům válečným, anebo na kolik jim bude do 1 roku (viz § 3) po návratu ruských legií prokázáno, že se dopustily jednání v 2. odstavci § 4 označeného; zaopatřovací požitky, které jim byly Československou republikou, nebo na její účet již vyplaceny, musí jim býti republice navraceny.

§ 7.

Veškeré gáže, rozhodné pro vyměření odbytného nebo zaopatřovacích požitků podle tohoto zákona, budou ministerstvem národní obrany co do oprávněnosti přezkoumány a při mimořádném, poměry neodůvodněném postupu za války na výši, normálním postupem dosažitelnou, sníženy.

§ 8.

Ministrům národní obrany, vnitra a financí se ukládá, aby zákon tento provedli.

T. G. Masaryk v. r.

Tusar v. r.

Švehla v. r.

Klofáč v. r.

Sonntág v. r.